

ปัญหาการลดมาตราส่วนโทษลงกึ่งหนึ่งในความผิดต่อชีวิตที่เกิดจากการกระทำโดยเจตนาของเด็กและเยาวชน ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 75

The Problem of Commutation According section 75 of Criminal Code
A Case study of the Intentional offense against Life.

วรา บุญพันธ์^{1*}, กานต์ อินทคชสาร² และนันทยศ สุวรรณกิจ²

Wara Boonphan^{1*}, Kan Inthakhotcasan² and Nantayos Suwannakit²

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์, สาขาวิชานิติศาสตร์, คณะนิติศาสตร์, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

¹ Assistant professor, Department of law, Faculty of Law, Hatyai University.

² นักศึกษาชั้นปีที่ 4, สาขาวิชานิติศาสตร์, คณะนิติศาสตร์, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

² 4th Students, Department of law, Faculty of Law, Hatyai University.

* Corresponding author, E-mail: wara_bu@hu.th.com

บทคัดย่อ

ในปัจจุบันเด็กและเยาวชนกระทำความผิดอาญาร้ายแรง และมีความรุนแรงมากขึ้น ไม่แตกต่างจากการกระทำความผิดของผู้ใหญ่ และที่สำคัญเด็กและเยาวชนที่เป็นผู้กระทำความผิดอาญาร้ายแรงเหล่านี้กลับเป็นผู้ที่มีอายุน้อยลงไปเรื่อย ๆ ซึ่งการดำเนินคดีอาญาในกรณีของเด็กและเยาวชนกระทำผิดนั้นเป็นคดีที่อยู่ในอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัวตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 5 กำหนดให้ถืออายุในขณะที่เกิดและเยาวชนกระทำความผิด โดยไม่คำนึงว่าในขณะที่ยังคดีเด็กและเยาวชนนั้นจะมีสภาพเป็นผู้ใหญ่แล้ว

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 75 เป็นบทบัญญัติกฎหมายที่ให้อำนาจศาลที่จะต้องลดมาตราส่วนโทษสำหรับความผิดนั้นลงกึ่งหนึ่ง เป็นการลดมาตราส่วนโทษแต่ไม่ใช่เรื่องการใช้ดุลพินิจของศาลที่จะลดหรือไม่ลดก็ได้ โดยเป็นบทบัญญัติบังคับให้ศาลต้องลดมาตราส่วนโทษให้แก่ผู้กระทำความผิด

การลงโทษทางอาญาในการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 75 และการกำหนดอัตราโทษในกรณีที่เด็กกระทำความผิดอาญา ที่เป็นการกระทำความผิดต่อชีวิตโดยเจตนา อันมีลักษณะของการกระทำที่ร้ายแรงเกินกว่าจะกระทำของเด็ก จึงก่อให้เกิดปัญหา และอุปสรรคในการกำหนดแนวทางการลงโทษ ส่งผลให้ไม่ได้แก้ไขปัญหาของเด็กและเยาวชน ตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายที่มุ่งฟื้นฟูเด็กและเยาวชนและคุ้มครองเหยี่ยวา ความเสียหายให้กับผู้เสียหาย บทบัญญัติตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 75 ควรให้ศาลสามารถใช้ดุลพินิจในการลดมาตราส่วนโทษให้แก่ผู้กระทำความผิดหรือไม่ก็ได้ ที่เป็นการกระทำความผิดต่อชีวิตที่เกิดจากการกระทำโดยเจตนา เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายมีประสิทธิภาพและความยุติธรรมให้แก่ประชากรในสังคมได้สืบไป

คำสำคัญ: เด็ก, เยาวชน, การกระทำโดยเจตนา

Abstract

At present, serious offenses committed by juvenile and youth are getting more violent. Those offenses committed by them are more likely to be identical to adult offenses. The important thing is that children and juvenile who committed crimes aged even younger these days. Prosecuting juvenile and youth cases must be aligned with the Juvenile and Family Court and Procedure Act. B.E. 2553 (2010), Section 5. It is specified that having charge over children or juvenile shall be considered from the age of such children or juvenile at the date he or she committed the offense. In the year of filing a lawsuit, those juvenile and youth have been already considered as an adult. It is specified in the legislation of measure 75 that the court has an authority to reduce the proportion of penalty by half. The reduction of the penalty is regardless of the legal discretion whether the court will decrease the penalty or not. The legislation enforces the court to decrease the penalty for offenders.

As per the criminal penalty for juvenile and youth in relation to section 75 and rate of penalty for children who commit intentional murder which is too violent to consider as juvenile and youth's offenses, it constitutes problems and obstacles to provide penalty framework. It results in unsolved problems of juvenile and youth regarding the objectives of juvenile and youth rehabilitation and healing sufferers from a loss. The legislation of measure 75 should allow the court to exercise the discretion to judge whether the penalty for intentional murder can be decreased or not. Hence, the laws will be enforced with effectiveness and fairness to serve societies.

Keywords: Child, Youth, To commit an act intentionally

บทนำ

ปัจจุบันเด็กและเยาวชนกระทำความผิดอาญาร้ายแรง และมีความรุนแรงมาก ส่วนการดำเนินคดีอาญาในกรณีที่เด็กและเยาวชนกระทำความผิดนั้นอยู่ภายใต้อำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัวตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 5 กำหนดให้ถืออายุในขณะที่เด็กและเยาวชนกระทำความผิดโดยไม่คำนึงว่าในขณะที่ฟ้องคดีเด็กและเยาวชนนั้นจะมีสภาพเป็นผู้ใหญ่แล้ว ทำให้ผู้ที่มีสภาพเป็นผู้ใหญ่ในขณะที่ฟ้องต้องตกอยู่ภายใต้อำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัวด้วย จึงเป็นการไม่เหมาะสม เพราะกระบวนการพิจารณาคดีในชั้นก่อน ฟ้องระหว่างฟ้อง หรือภายหลังการตัดสินคดีในศาลเยาวชนและครอบครัวเป็นการออกแบบมาเพื่อมุ่งเน้นการแก้ไขปรับปรุงผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนโดยเฉพาะ การนำมาบังคับใช้กับผู้ที่มีสภาพเป็นผู้ใหญ่จึงไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของการจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว (วารสารบัณฑิตศึกษานิติศาสตร์.ปีที่ 9. ฉบับที่ 1. 2558, หน้า 25) โดยศาลเยาวชนและครอบครัว มุ่งคำนึงถึงสวัสดิภาพและอนาคตของเด็กซึ่งสมควรได้รับการฝึกฝน อบรม สั่งสอน สั่งเคราะห์และขัดเกลาจิตใจในสถานฝึกและอบรมของสถานพินิจ เพื่อให้เด็กกลับตนเป็นพลเมืองดียิ่งเสียกว่าที่จะลงโทษ จากข้อมูลสถิติจำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูก

ดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ ทั่วประเทศตั้งแต่ปี พ.ศ. 2554 – 2558 โดยจำแนกตามกลุ่มอายุที่เป็น “เด็ก” (อายุไม่เกิน 10 ปีแต่ไม่เกิน 15 ปี) และ “เยาวชน”(อายุเกิน 15 ปีแต่ไม่เกิน 18 ปี) ที่ปรากฏตามตารางข้างล่างนี้

ตารางที่ 1 จำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2554 – 2560 โดยจำแนกตามกลุ่มอายุและฐานความผิดต่อชีวิต ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2554 – 2560 (ม.ค. – ธ.ค.)

อายุ	ปี/พ.ศ.						
	2554	2555	2556	2557	2558	2559	2560
รวม/ครึ่ง	35,049	34,276	36,763	36,537	33,121	13,099	23,017
เกิน 10ปี แต่ไม่เกิน 15ปี	5,082	6,108	10,672	10,776	4,383	2,646	4,559
เกิน 15ปี แต่ไม่เกิน 18ปี	29,967	28,168	26,091	25,761	28,738	10,453	18,458
ฐานความผิดต่อชีวิต	4,051	4,086	4,263	3,759	4,296	4,312	4,003

ข้อมูลจาก : ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศ กรมพินิจและคุ้มครองเด็ก. (ม.ป.ป.) จำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดี จำแนกตามกลุ่มอายุ จำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดี-จำแนกตามกลุ่มอายุ ดังนี้

จากตารางที่ 1 จะเห็นว่า จำนวนคดีเด็กและเยาวชนในภาพรวมมีจำนวนที่ไม่น้อยเลยในแต่ละปี สถิติการกระทำความผิดของเด็ก ที่มีอายุไม่เกิน 15 ปี และสถิติการกระทำความผิดของเยาวชน ที่มีอายุไม่เกิน 18 ปี มีจำนวนมากขึ้นและลดลงไม่มากนัก และมีแนวโน้มที่จะเพิ่มสูงขึ้น และโดยตัวอย่างคดีที่ปรากฏตาม หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ หรือสื่ออื่น ๆ เช่น ข่าววัยรุ่นอายุ 17 ปี ใช้เชือกไนลอนรัดคอยายอายุ 73 ปี เพื่อชิงทรัพย์และล้วงละเมิดทางเพศ คดีเยาวชนชาย อายุ 17 ปี ร่วมกันก่อเหตุฆ่าและเผาอำพรางคดีสองเยาวชนชายก่อเหตุปาดคอชิงทรัพย์แท้กซี่วัย 60 ปี ซึ่งพบว่าผู้กระทำความผิดเป็นเด็กวัยรุ่นมีอายุเพียง 16 ปีเท่านั้น คดีที่ตำรวจของสถานีตำรวจนครบาลจับ 7 เยาวชนตระเวนขับรถมอเตอร์ไซค์ปล้นทำร้ายเหยื่อคนเดียว 7 รายซ้อนโดยหัวหน้าแก๊งมีอายุเพียง 16 ปี คดีที่เป็นข่าวที่เยาวชนอายุเพียง 17 ปี ฆ่าข่มขืนดาวโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่ง หรือคดีล่าสุดที่เป็นสะเทือนขวัญประชาชนยิ่งนักคือ คดีวัยรุ่นฆ่าหนุ่ม ผังดินและข่มขืนแฟนสาวแล้วหวังอำพรางคดีโดยจับโยนเหว พบผู้กระทำความผิดทั้งหมด 7 คนเป็นเยาวชนอายุไม่เกิน 18 ปี จำนวนสองคน จะเห็นได้ว่า แนวโน้มในการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน มีลักษณะที่ใช้ความรุนแรง และมีความซับซ้อนมากขึ้น และการกระทำความผิดมีลักษณะที่คล้ายคลึงกับการกระทำความผิดของผู้ใหญ่ หรืออาจจะร้ายแรงกว่าผู้ใหญ่

ในเรื่องดังกล่าวประเด็นข้อกฎหมาย ตามบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 73 – 76 จะความรับผิดชอบของเด็กจะแบ่งออกเป็น 4 ช่วงอายุ กล่าวคือ เด็กอายุไม่เกิน 10 ปี ถือว่าเด็กมีความผิด แต่กฎหมายยกเว้นโทษแก่เด็ก โดยห้ามมิให้ลงโทษเด็กนั้นโดยเด็ดขาด ซึ่งหมายความว่า การกระทำนั้นเป็นความผิดตามกฎหมายอาญา แต่กฎหมายไม่ลงโทษเท่านั้น หรือเด็กอายุ 10 ปี ไม่เกิน 15 ปี ถือว่าเด็กมีความผิด แต่ห้ามมิให้ลงโทษทางอาญาแก่เด็ก ซึ่งกฎหมายก็เปิดช่องให้ศาลใช้ดุลพินิจที่จะใช้วิธีการสำหรับเด็กได้ ซึ่งวิธีการสำหรับเด็กตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ได้แก่ การว่ากล่าวตักเตือนแก่เด็กที่กระทำความผิด หรือแก่บิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่เด็กอาศัยอยู่ หรือการเรียกบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่เด็กอาศัยอยู่มาทำทัณฑ์บนว่าจะระวังไม่ให้เด็กก่อเหตุร้ายขึ้นอีก หรือการใช้วิธีการคุมประพฤติสำหรับเด็ก โดยมีพนักงานคุมประพฤติคอยควบคุมสอดส่อง หรือการส่งตัวไปอยู่กับบุคคลหรือองค์กรการที่

ยอมรับเด็กเพื่อส่งสอนอบรม หรือส่งตัวไปโรงเรียนหรือสถานฝึกและอบรม หรือสถานที่ตั้งขึ้นเพื่อฝึกและอบรมเด็ก แต่ไม่ให้อยู่นานอายุเกิน 18 ปี จะเห็นว่าวิธีสำหรับเด็กเหล่านี้ ไม่ใช่โทษตามประมวลกฎหมายอาญาเป็นแต่เพียงเครื่องมือที่มุ่งหมายให้เด็กกลับตนเป็นคนดีเท่านั้น สำหรับศาลคดีและเยาวชนนั้น ยังมีมาตรการอื่นๆ ซึ่งกำหนดไว้เป็นพิเศษตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 โดยเฉพาะอีกด้วย โดยปัจจุบันหากเด็กอายุ 15 ปี ไม่เกิน 18 ปี กระทำความผิด กฎหมายเปิดโอกาสให้ศาลใช้ดุลพินิจ ซึ่งศาลที่พิจารณาคดีอาจเลือกลงโทษทางอาญาแก่เด็กเช่นเดียวกับกรณีคนทั่วไป แต่ให้ลดโทษลงกึ่งหนึ่งของโทษที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น หรือศาลอาจเลือกใช้วิธีการสำหรับเด็กอย่างที่ใช้กับเด็กอายุเกิน 10 ปี แต่ไม่เกิน 15 ปีก็ได้ หรือกรณีเด็กอายุ 18 ปี ไม่เกิน 20 ปี โดยปกติแล้วผู้กระทำความผิดที่มีอายุ 18 ปี ไม่เกิน 20 ปี จะต้องรับโทษทางอาญาเช่นเดียวกับผู้ใหญ่ แต่ศาลอาจใช้ดุลพินิจลดโทษ ให้หนึ่งในสาม หรือกึ่งหนึ่งของโทษที่กฎหมายกำหนดไว้ก่อนก็ได้ หากศาลพิจารณาแล้วเห็นว่าความรู้สึกผิดชอบของเขายังมีไม่เต็มที่ ซึ่งเป็นเหตุที่พิจารณาจากตัวเด็กที่กระทำความผิดนั้นเอง สำหรับปัญหาที่ผู้วิจัยนำมาศึกษานั้นเป็นกรณีความรับผิดชอบของบุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปี แต่ไม่เกิน 18 ปี ที่ได้กระทำความผิดทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 75 ทางผู้วิจัยเห็นว่าในปัจจุบันการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนมีลักษณะรุนแรง และมีความซับซ้อน และลักษณะการกระทำความผิดในบางกรณีมีความโหดร้ายทารุณและประมวลกฎหมายอาญามาตรา 75 คำนึงถึงการคุ้มครองเด็กและเยาวชนเป็นสำคัญ โดยการใช้อายุเป็นเกณฑ์ในการพิจารณาว่าสมควรลดโทษให้แก่เด็กและเยาวชน โดยไม่พิจารณาถึงการกระทำที่ร้ายแรงของเด็กและเยาวชนประกอบด้วย ย่อมเป็นการทำให้เหยื่อ และสังคมรู้สึกว่าจะไม่ปลอดภัย และไม่ได้รับการคุ้มครองจากการกระทำอุกฉกรรจ์ร้ายแรงของเด็กและเยาวชน จึงต้องแสวงหาแนวทางในการกำหนดความรับผิดชอบทางอาญาและการดำเนินคดีกรณีผู้กระทำความผิดเป็นเด็กและเยาวชนเพื่อให้เหมาะสมกับการกระทำความผิดอาญาของเด็กและเยาวชนไทยในปัจจุบัน ดังนั้นเนื่องจากบทบัญญัติดังกล่าวบัญญัติให้ศาลจะต้องลดมาตราส่วนโทษให้แก่ผู้กระทำความผิด โดยคำนึงถึงเกณฑ์อายุของผู้กระทำความผิดเป็นสำคัญนั้นทำให้เกิดปัญหาตามมา ก็คือ ไม่สามารถแก้ไขปัญหการกระทำความผิดของเด็กหรือเยาวชนได้

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยเห็นควรให้มีการเพิ่มเติมเนื้อหาของบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญามาตรา 75 โดยกำหนดขึ้นหากเป็นกรณีที่เด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดซึ่งเป็นความผิดอาญาอุกฉกรรจ์ร้ายแรงที่เป็นการกระทำความผิดคดีอุกฉกรรจ์ หรือเป็นการกระทำความผิดที่กระทบกระเทือนต่อจิตใจของประชาชน ให้ศาลพิจารณาฐานความผิดอาญานั้นประกอบด้วยอายุของเด็กและเยาวชน และพฤติการณ์ในการกระทำความผิด เพื่อพิจารณาลงโทษให้เหมาะสมกับความรู้ผิดชอบและสิ่งอื่นที่พึงเกี่ยวกับผู้กระทำความผิด ศาลจะไม่ลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นลงกึ่งหนึ่ง เพื่อให้เกิดความเกรงกลัวต่อกฎหมายในการกระทำความผิดเหล่านั้น และเพื่อสร้างความรู้สึกปลอดภัยให้กับสังคมด้วย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 75 ซึ่งเป็นเหตุกำหนดความรับผิดชอบอันเป็นการที่เด็กหรือเยาวชนที่มีอายุเกิน 15 ปีแต่ไม่เกิน 18 ปี กระทำความผิดอาญา เพื่อให้ผู้กระทำความผิดเกิดความเกรงกลัวแล้วไม่หวนกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก และเพื่อทำให้เกิดความรู้สึกปลอดภัยให้แก่ประชาชนในสังคม และสร้างความพึงพอใจต่อผู้ตกเป็นเหยื่อหรือผู้บริสุทธิ์ที่ถูกกระทำจากผู้กระทำความผิดความผิดอันเป็นอันเป็นความต่อชีวิต และเป็นการกระทำโดยเจตนา ทางผู้วิจัยจึงเห็นว่ากฎหมายควรกำหนดให้ศาลพิจารณาพฤติกรรมการกระทำความผิดของผู้กระทำความผิดนั้น ประกอบด้วยอายุของเด็กและเยาวชน เพื่อใช้ดุลพินิจพิจารณากำหนดบทลงโทษให้เหมาะสมกับความรู้ผิดชอบและข้อเท็จจริงอื่นทั้ง

ปวงเกี่ยวกับผู้ขึ้น ที่ศาลจะไม่ลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นลงกึ่งหนึ่ง ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติดังกล่าว ให้ทันกับเหตุการณ์และพฤติการณ์การกระทำความผิดมากขึ้นในปัจจุบัน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแนวคิดและทฤษฎีในการคุ้มครองสิทธิของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดอาญา และเจตนาของกฎหมาย ในการดำเนินคดีที่เด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดอาญา
2. เพื่อศึกษาปัญหาการลดมาตราส่วนโทษลงกึ่งหนึ่งในความผิดต่อชีวิตที่เกิดจากการกระทำโดยเจตนาของเด็กและเยาวชน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 75
3. เพื่อหาแนวทางที่เหมาะสมในการปรับปรุงแก้ไขบทบัญญัติของกฎหมายซึ่งหลักการลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดลงกึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 75

แนวคิด ทฤษฎี กรอบแนวคิด

แนวคิดการกำหนดความรับผิดทางอาญา¹

แนวคิดในของการกำหนดความรับผิดทางอาญานั้นมีขึ้นมาเพื่ออธิบายว่าการกระทำใดบ้าง ที่ควรกำหนดให้เป็นความรับผิดทางอาญา ซึ่งจะเป็นการเริ่มอธิบายจากวิวัฒนาการของการกำหนดความผิดทางอาญา แนวคิดในปัจจุบัน และการนำทฤษฎีสัดส่วนการลงโทษมาใช้กับการกำหนดโทษ ดังต่อไปนี้

1. วิวัฒนาการของการกำหนดความผิดทางอาญา สำหรับการกำหนดความผิดทางอาญานั้นมีวิวัฒนาการที่สำคัญอยู่ 3 ช่วง คือ การใช้เกณฑ์ ทางศีลธรรมการใช้เกณฑ์ทางสังคมและการใช้เกณฑ์ทางกฎหมาย

2. สำหรับแนวคิดการกำหนดความผิดทางอาญานั้นได้ถูกกำหนดขึ้นเพื่อลงโทษผู้กระทำความผิดตามกฎหมาย

3. แนวคิดเกี่ยวกับการกระทำผิดติดนิสัย การกระทำผิดติดนิสัย

4. แนวคิดสัดส่วนการลงโทษ การลงโทษนั้นถือเป็นผลที่จำเป็นสำหรับก่ออาชญากรรมและต้องกำหนดโทษโดยคำนึงถึงสัดส่วน ที่เหมาะสมระหว่างการประกอบอาชญากรรมที่ผ่านมากับการลงโทษที่เหมาะสมโดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของหลักแห่งความได้สัดส่วน (principle of proportionality) ประกอบด้วยหลักการอยู่ ๓ หลักการด้วยกัน คือ

(1) หลักความเหมาะสม (Principle of Suitability)

(2) หลักความจำเป็น Principle (of Necessity)

(3) หลักแห่งความได้สัดส่วนในความหมายอย่างแคบ (Principle of Proportionality in the narrow sense)

ฝ่ายปกครองออกมาบังคับใช้โดยเป็นหลักที่คำนึงถึงความบรรลุเจตนาของกฎหมายที่ออกมาบังคับใช้ เนื่องจากการบังคับใช้กฎหมายนั้นก่อให้เกิดทั้งคุณ และโทษในคราวเดียวกัน โดยหลักการดังกล่าวมุ่งเน้นให้การบังคับใช้กฎหมายในแต่ละฉบับต้องเป็นการบังคับใช้ที่ก่อให้เกิดคุณมากกว่าเกิดโทษ

¹ ปกป้อง ศรีสนิท, กฎหมายอาญาชั้นสูง, (พิมพ์ครั้งที่1), กรุงเทพฯ: วิญญูชน, พ.ศ.2559, หน้า19-21

โดยจะถือว่ากฎหมายใดก็ตามที่ก่อให้เกิดโทษมากกว่า เกิดคุณจากการบังคับใช้นั้นเป็นมาตรการทางกฎหมายที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและไม่สามารถที่จะบังคับใช้กับประชาชนได้

หากพิจารณาในเรื่องของสัดส่วนการลงโทษนั้นจะเห็นได้ว่าการทำร้ายร่างกายที่ได้กระทำต่อเด็กถือเป็นการกระทำที่มีความโหดร้ายและรุนแรงเป็นอย่างมาก ซ้ำยังเป็นการกระทำที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนอีกด้วย จึงทำการกระทำให้ความผิดในกรณีดังกล่าวตั้งอยู่บนหลักแห่งความได้สัดส่วนทั้งสามประการ ไม่ว่าจะเป็นความเหมาะสม ความจำเป็นและความสมเหตุสมผลที่จะกำหนดให้การกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำที่ผู้กระทำความผิด จะต้องได้รับโทษหนักขึ้นตามให้เหตุฉกรรจ์ในกฎหมายอาญาเป็นการเฉพาะ

แนวคิดเรื่องการลงโทษ²

กฎหมายอาญานั้นเป็นกฎเกณฑ์ทางสังคมที่พัฒนามาจากกฎแห่งศีลธรรม ธรรมเนียมข้อห้ามตามประเพณีซึ่งถือเป็นหลักประกันแห่งความสุขของสังคมส่วนรวม ทั้งนี้ศีลธรรม ประเพณีนั้นมีหลายระดับตั้งแต่ศีลธรรมที่มีความสำคัญมากจนสังคมชุมชนจะต้องมีมาตรการในการดำเนินการกระทำนั้นจนถึงขั้นขับไล่ออกจากชุมชน หรืออาจจะเป็นเพียงการกระทำที่ผิด มารยาท ผิดธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม แต่เมื่อสังคมมีขนาดใหญ่ขึ้นจนกลายมาเป็นเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์และประเทศชาติจึงจำเป็นต้องทำการหยิบยกเอาจารีตประเพณีต่าง ๆ ที่สำคัญของแต่ละสังคมชุมชนขึ้นมากำหนดให้เป็นกฎหมาย เพื่อนำมาเป็นกฎเกณฑ์ข้อบังคับของสังคมอย่างชัดเจน

วัตถุประสงค์ในการลงโทษ

1. การลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทน
2. การลงโทษเพื่อข่มขู่และยับยั้งอาชญากรรม
3. การลงโทษเพื่อป้องสังคม
4. การลงโทษเพื่อแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด

สำหรับการกำหนดให้เหตุฉกรรจ์กรณีการทำร้ายร่างกายเด็กนั้นเป็นการกำหนดให้เหตุฉกรรจ์ตามวัตถุประสงค์ในการลงโทษใน 2 ลักษณะคือ การลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทนและการลงโทษเพื่อข่มขู่และยับยั้งอาชญากรรม โดยเป็นการกำหนดให้ผู้กระทำความผิดในลักษณะดังกล่าวได้รับโทษหนักขึ้นกว่าการกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกายโดยทั่วไป โดยเป็นชดใช้ความผิดของผู้กระทำเพื่อแก้แค้นหรือทดแทนการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นตามหลักตาต่อตาฟันต่อฟัน อีกทั้งยัง เป็นการกำหนดโทษเพื่อให้ผู้กระทำความผิดได้เข็ดหลาบและเกรงกลัวจนไม่กล้ากระทำความผิดซ้ำขึ้นอีก โดยรวมไปถึงการเป็นการตัดเตือนผู้อื่นไม่ให้มากระทำความผิดเพื่อข่มขู่และยับยั้งไม่ให้เกิดการกระทำความผิดดังกล่าวอีกด้วย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยศึกษาและวิเคราะห์โดยวิธีการค้นคว้าจากเอกสารซึ่งเป็นข้อมูล จากตำรา บทความ เอกสาร วารสารซึ่งได้ศึกษาการคุ้มครองสิทธิของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดอาญาของประเทศไทย ประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ประเทศฝรั่งเศส และประเทศแคนาดา เพื่อนำมาเปรียบเทียบ และได้ทำแบบสัมภาษณ์ชนิดมีโครงสร้างสัมภาษณ์ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดลงกึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา

² คณิต ธิ นคร, พื้นฐานความรู้เกี่ยวกับกฎหมายอาญา, (พิมพ์ครั้งที่1), กรุงเทพฯ: วิญญูชน, หน้า73-74

75 กับกลุ่มผู้พิพากษาจำนวน 10 ท่าน พนักงานอัยการจำนวน 10 ท่าน พนักงานสอบสวน 20 ท่าน นักวิชาการด้านกฎหมายจำนวน 10 ท่าน

ผลการวิจัย

พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 กำหนดที่อายุบุคคลที่อยู่ภายใต้อำนาจการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลไว้ในมาตรา 4 ดังนี้ “เด็ก” หมายความว่า บุคคลอายุยังไม่เกิน 15 ปีบริบูรณ์ “เยาวชน” หมายความว่า บุคคลอายุเกิน 15 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ แต่ต้องนำไปพิจารณาโดยสอดคล้องกับความรู้สึกผิดชอบของผู้กระทำ ในขณะที่กระทำความผิดนั้น ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 73 ถึงมาตรา 75 ด้วย ทำให้อายุของเด็กและเยาวชนที่อยู่ในอำนาจการพิจารณาของศาลเยาวชนและครอบครัว คือ บุคคลอายุเกินกว่า 10 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ และมาตรา 5 ได้กำหนดหลักเกณฑ์ไว้ว่า ให้ถืออายุของเด็กและเยาวชนในวันที่การกระทำความผิดได้เกิดขึ้น พระราชบัญญัติศาลคดีเด็กและเยาวชน

ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 75 เป็นกรณีที่บุคคลที่กระทำความผิดมีอายุกว่า 15 ปี แต่ต่ำกว่า 18 ปี เมื่อศาลพิจารณถึงความผิดชอบและสิ่งอื่นที่เกี่ยวเนื่องกับผู้นั้น ตลอดจนสิ่งแวดล้อมและสาเหตุอื่นที่ทำให้เยาวชนกระทำความผิด ศาลมีอำนาจลงโทษทางอาญาได้ หรือจะใช้วิธีการตามมาตรา 74 (1) - (5) ก็ได้ แต่ถ้าศาลจะลงโทษทางอาญาต้องลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดลงกึ่งหนึ่ง อย่างไรก็ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 142 ก็ยังให้อำนาจศาลเยาวชนและครอบครัว สามารถเปลี่ยนการลงโทษทางอาญาเป็นการใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนได้อีกเช่นกัน

พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 ไม่ได้บัญญัติวิธีการดำเนินคดีหรือพิจารณาพิพากษาคดีกับเด็กหรือเยาวชนที่กระทำความผิดอาญาร้ายแรงไว้โดยเฉพาะ หากเป็นคดีที่ “เด็ก” เป็นผู้กระทำความผิดอาญาร้ายแรง และศาลเยาวชนและครอบครัวเห็นสมควรพิพากษาลงโทษทางอาญา ศาลเยาวชนและครอบครัวก็ไม่มีอำนาจพิพากษาลงโทษทางอาญากับเด็กได้ เนื่องจากการพิจารณาพิพากษาลงโทษทางอาญาศาลเยาวชนและครอบครัวจะต้องคำนึงถึงความรับผิดชอบทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญาเสมอ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ในกรณีที่ “เยาวชน” กระทำความผิดอาญาร้ายแรง หากศาลเยาวชนและครอบครัวเห็นสมควรจะพิพากษาลงโทษทางอาญา ศาลเยาวชนและครอบครัวสามารถพิพากษาลงโทษผู้กระทำความผิดได้ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 75 แต่จะต้องลดมาตราส่วน โทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นลงกึ่งหนึ่ง หรือหาก ศาลพิจารณาแล้วเห็นว่า เด็กหรือเยาวชนนั้น มีสภาพร่างกาย สภาพจิต สติปัญญา และนิสัยมีสภาพเช่นเดียวกับผู้ใหญ่ ให้ศาลเยาวชนและครอบครัวมีอำนาจโอนคดีไปยังศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีธรรมดาได้ ตามมาตรา 97 วรรคสอง

ส่วนพระราชบัญญัติคดีเด็กและเยาวชน ค.ศ. 1953 ของประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ก็ไม่ได้บัญญัติถึงการดำเนินคดี หรือพิจารณาคดีกับเด็กหรือเยาวชนที่กระทำความผิดอาญาร้ายแรงไว้ โดยเฉพาะเช่นเดียวกับกฎหมายของไทย แต่พระราชบัญญัติคดีเด็กและเยาวชน ค.ศ. 1953 กำหนดช่วงอายุของบุคคลที่อยู่ภายใต้อำนาจการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลคดีเด็กและเยาวชนไว้ 2 ช่วงได้แก่ช่วงอายุที่เป็น “เด็ก” คือบุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 14 ปีแต่ยังไม่ถึง 18 ปีและ “เยาวชน” คือ บุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีแต่ยังไม่ถึง 21 ปี

เมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายของไทยแล้วจะเห็นว่า ผู้กระทำความผิดมีอายุตั้งแต่ 14-15 ปี ตามกฎหมายของไทยถือว่าบุคคลที่อยู่ในช่วงอายุดังกล่าวเป็น “เด็ก” ที่หากได้การกระทำความผิดยังไม่ต้องรับโทษทางอาญา ศาลเยาวชนและครอบครัวมีอำนาจเพียงนำวิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนมาใช้กับผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กเท่านั้น แต่กฎหมายเยอรมันนั้นศาลมีอำนาจพิพากษาลงโทษทางอาญากับเด็กกลุ่มนี้ได้ หากศาลพิจารณาแล้วเห็นว่ามาตรการควบคุมหรือมาตรการทางวินัยนั้นไม่เพียงพอกับพฤติกรรมแห่งคดี

วิเคราะห์เปรียบเทียบกับกฎหมายประเทศฝรั่งเศส สำหรับอายุของเด็กและเยาวชน ที่อยู่ภายใต้การคุ้มครองของศาลเยาวชนและครอบครัวนั้น ศาลเยาวชนและครอบครัวมีอำนาจพิจารณาและพิพากษาคดีอาญาเด็กและเยาวชน ที่มีอายุระหว่าง 13 ปีแต่ไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ บุคคลที่จะต้องรับผิดทางอาญาแบบผู้ใหญ่คือ บุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป ตั้งแต่เมื่อปี ค.ศ. 2002 ภายใต้สถานการณ์พิเศษ กฎหมายสำหรับเด็กและเยาวชนฝรั่งเศสอนุญาตให้มีลงโทษทางอาญากับเด็กอายุ 10 ปีได้ จะเห็นได้ว่า กฎหมายสำหรับเด็กและเยาวชนของประเทศฝรั่งเศส ใช้เกณฑ์อายุในขณะที่กระทำความผิด เป็นหลักเกณฑ์ในการพิจารณาว่า บุคคลใดอยู่ในอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัว เช่นเดียวกับกฎหมายสำหรับเด็กและเยาวชนของประเทศไทย

เปรียบเทียบกฎหมายสำหรับเด็กและเยาวชนของประเทศไทยและประเทศฝรั่งเศส กรณีบุคคลกระทำความผิด อายุต่ำกว่า 10 ปี กฎหมายของทั้งสองประเทศไม่ได้กำหนดให้เด็กต้องรับโทษทางอาญา และกฎหมายของประเทศฝรั่งเศส กำหนดให้ศาลเยาวชนและครอบครัว มีอำนาจลงโทษจำคุกบุคคลที่กระทำความผิดอาญา อายุตั้งแต่ 13 ปีถึง 16 ปี แต่โทษที่จะลงนั้นเพียงกึ่งหนึ่งของอัตราโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเว้นแต่เป็นการกระทำความผิดอาญาร้ายแรงส่วนกฎหมายประเทศไทยบุคคลที่กระทำความผิดอาญาอายุเกิน 10 ปีแต่ยังไม่เกิน 15 ปีเมื่อศาลเยาวชนและครอบครัวพิจารณาคดีเสร็จแล้ว ในกรณีที่ศาลจะลงโทษทางอาญาศาลต้องนำประมวลอาญามาตรา 74 มาพิจารณาประกอบด้วยเสมอ ซึ่งประมวลกฎหมายอาญามาตรา 74 ไม่ได้ให้อำนาจศาลเยาวชนและครอบครัวลงโทษทางอาญากับบุคคลกลุ่มนี้ แต่ให้ใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนเท่านั้น สำหรับบุคคลอายุระหว่าง 16 ปี ถึง แต่ต่ำกว่า 18 ปี กฎหมายประเทศฝรั่งเศสกำหนดให้ศาลเยาวชนและครอบครัวมีอำนาจลงโทษจำคุกได้ ซึ่งบุคคลเหล่านี้ อาจถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำ โดยไม่อาจนำความเป็นเด็กหรือเยาวชนขึ้นมากล่าวอ้างได้ ซึ่งต่างจากกฎหมายไทยหากบุคคลที่มีอายุเกิน 15 ปีแต่ต่ำกว่า 18 ปีกระทำความผิด ศาลเยาวชนและครอบครัวไทยมีอำนาจลงโทษทางอาญาได้ หรือจะใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนก็ได้ แต่ถ้าศาลจะลงโทษทางอาญาต้องลดมาตรการส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นลงกึ่งหนึ่งด้วย เนื่องจากกฎหมายไทยพิจารณาว่าบุคคลที่อยู่ในช่วงอายุนี้อยู่ยังเป็นเยาวชนอยู่จึงไม่สมควรนำวิธีการลงโทษเต็มรูปแบบเหมือนกับผู้กระทำความผิดที่เป็นผู้ใหญ่มาบังคับใช้

จากการศึกษาพบว่า กฎหมายสำหรับเด็กและเยาวชนของประเทศไทยให้ความสำคัญต่อเด็กและเยาวชนโดยถือว่าเด็กและเยาวชนเป็นศูนย์กลาง และถือผลประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นอันดับแรก แม้ว่าเด็กและเยาวชนจะทำผิดร้ายแรงสักเพียงใด รัฐมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบต่อพลเมืองของตนเพื่อที่จะทำให้พลเมืองของตนกับคืนเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพ ไม่เป็นภาระแก่สังคมด้วยการบัญญัติกฎหมายขึ้นมามากมาย โดยกำหนดแนวทางที่ชัดเจนให้บุคลากรในหน่วยงานของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาสำหรับเด็กและเยาวชนถือปฏิบัติให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ในการคุ้มครองสิทธิของเด็กหรือเยาวชนที่กระทำความผิดทำให้เด็กและเยาวชนมีโอกาสในการกลับตัวเป็นคนดีและเป็นการคุ้มครองสังคมให้มีความปลอดภัยอีก

ด้วย อีกทั้ง ทำให้การพิจารณาพิพากษาคดีเป็นไปด้วยความรวดเร็วเป็นธรรมต่อผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งปวงไม่ว่าจะเป็นเหยื่อ หรือเป็นผู้กระทำความผิดเอง

วิเคราะห์เปรียบเทียบกับกฎหมายประเทศแคนาดา พบว่า กฎหมายสำหรับเด็กและเยาวชนของประเทศแคนาดา ใช้เกณฑ์อายุ ในขณะที่กระทำความผิด เช่นเดียวกับพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 แต่กฎหมายเด็กและเยาวชนของประเทศแคนาดา บังคับใช้กับบุคคลที่กระทำความผิด ในขณะที่มีอายุตั้งแต่ 12 ปีแต่ต่ำกว่า 18 ปี ดังนั้น กฎหมายฉบับนี้จึงเป็นกฎหมายสำหรับพิจารณาพิพากษาคดีสำหรับผู้กระทำความผิดที่เป็น “เยาวชน” เท่านั้น โดยการพิจารณาพิพากษาคดี การดำเนินกระบวนการพิจารณาพิพากษาคดีอาญาของศาลคดีเด็กและเยาวชน ได้กำหนดรูปแบบไว้ กล่าวคือ เมื่อบุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 12 ปีแต่ต่ำกว่า 18 ปีกระทำความผิดอาญา และความผิดนั้นเป็นความผิดอาญาทั่วไปตามที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายอาญา การพิจารณาพิพากษาคดีศาลคดีเด็กและเยาวชนมีอำนาจลงโทษผู้กระทำความผิดโดยใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชน (Youth Sentence) เท่านั้น แต่ไม่มีอำนาจลงโทษทางอาญา (Adult Sentence) สรุป คือ ศาลคดีเด็กและเยาวชนมีอำนาจพิจารณาพิพากษาลงโทษทางอาญากับบุคคลที่กระทำความผิดอาญาที่กฎหมายฉบับนี้ ถือว่าเป็นการกระทำความผิดอาญา คือ บุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 14 ปีแต่ต่ำกว่า 18 ปี

เมื่อนำหลักการพิจารณาพิพากษาคดีของประเทศแคนาดาเปรียบเทียบกับพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 จะเห็นว่ากฎหมายของประเทศแคนาดาไม่มีการลงโทษทางอาญาแก่เยาวชน ศาลคดีเด็กและเยาวชนใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนเท่านั้น เว้นแต่ว่า การกระทำความผิดนั้นจะเข้าเงื่อนไขของกฎหมายว่าเป็นความผิดอาญาร้ายแรง โดยสารคดีเด็กและเยาวชนจะมีการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดี แต่พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 ไม่ได้ให้ศาลเยาวชนและครอบครัวมีอำนาจลงโทษทางอาญาแก่ผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็ก ศาลมีอำนาจใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนเท่านั้น ส่วนผู้กระทำความผิดที่เป็นเยาวชน พระราชบัญญัติฉบับนี้ให้ศาลมีอำนาจที่จะลงโทษทางอาญาหรือใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนก็ได้ แต่หากจะลงโทษทางอาญา ศาลเยาวชนและครอบครัวสามารถลงโทษได้เพียงกึ่งหนึ่งของอัตราโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น โดยให้ได้มีการพิจารณาถึงประเภทความผิดอาญาว่าเป็นความผิดอาญาร้ายแรงหรือไม่แต่อย่างใด

กระบวนการพิจารณาคดีแบบ (Adult Sentence) กฎหมายของประเทศแคนาดาได้เปิดโอกาสให้ผู้กระทำความผิดสามารถคัดค้านดุลพินิจในส่วนนี้ของพนักงานอัยการได้ หากเห็นว่าการกระทำของตนอย่างไม่สมควรต้องถูกลงโทษทางอาญา และเมื่อศาลคดีเด็กและเยาวชนได้รับคำร้องขอให้ลงโทษ หรือคำร้องขอนั้นถูกคัดค้านจากผู้กระทำความผิด เมื่อศาลพิจารณาคำร้องขอหรือคำคัดค้านแล้ว ศาลอาจมีคำสั่งเห็นชอบด้วยกับคำร้องขอพนักงานอัยการให้ดำเนินกระบวนการพิจารณาพิพากษาแบบ (Adult Sentence) ก็ได้ แต่หากศาลพิจารณาแล้วเห็นว่า การกระทำความผิดของเยาวชนนั้นยังไม่สมควรต้องถูกลงโทษทางอาญา ศาลจะมีคำสั่งให้ดำเนินกระบวนการพิจารณาพิพากษาคดีแบบ Youth Sentence ก็ได้

ผลการสัมภาษณ์ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดลงกึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 75

1. กลุ่มผู้พิพากษา/พนักงานอัยการ พบว่า

ผู้พิพากษาผู้ตอบแบบสัมภาษณ์แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับข้อดีและข้อเสียในการลดมาตราส่วนโทษเด็กและเยาวชน ตามมาตรา 75 แห่งประมวลกฎหมายอาญาในปัจจุบัน เห็นว่า

ข้อดี เป็นบทบัญญัติที่เป็นการสร้างขึ้นและเปลี่ยนแปลงแก้ไขมาครั้ง เพื่อมีจุดมุ่งหมายให้มีการลงโทษทางแก่บุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีแต่ไม่เกิน 18 ปี ให้น้อยที่สุดหรือไม่ให้มีเลย เพื่อให้บุคคลตามเกณฑ์อายุดังกล่าว ได้กลับเนื้อกลับตัว เป็นพลเมืองที่ดีต่อสังคมและประเทศชาติต่อไป

ข้อเสีย การบัญญัติกฎหมายดังเป็นเรื่องที่ตีให้ศาลได้ใช้ดุลยพินิจในการเลือกว่าจะลงโทษทางอาญาแก่เยาวชน หรือจะให้ใช้วิธีการตามมาตรา 74 แต่ที่เป็นเรื่องกรณีศาลเห็นควรลงแล้ว เป็นบทบัญญัติที่บังคับให้ศาลต้องลดโทษทางอาญาลงกึ่งหนึ่งให้แก่เยาวชน มิได้ให้ศาลได้พิจารณาถึงพฤติกรรม เด็กและเยาวชนบางคนก็มีควรลดโทษให้

โดยสามารถสรุปประเด็นความเห็นได้ดังนี้

ประเด็นที่ 1 ถ้าได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมให้อำนาจศาลได้ใช้ดุลยพินิจในการตัดสินใจที่จะลดหรือไม่ลดมาตราส่วนโทษในความผิด มีความคิดเห็นว่าการลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดลงกึ่งหนึ่งตามมาตรา 75 แห่งประมวลกฎหมายอาญา หากมีการแก้ไขเพิ่มเติมให้อำนาจศาลใช้ดุลยพินิจในการตัดสินใจที่จะลดหรือไม่ลดมาตราส่วนโทษในความผิดลงกึ่งหนึ่ง ก็เป็นเรื่องที่ดีที่จะให้ศาลได้มีอำนาจในการใช้ดุลยพินิจในเรื่องการลดมาตราส่วนโทษ แต่ถ้าคิดในมุมมองของเยาวชน การได้รับประโยชน์จากมาตรานี้ เป็นเรื่องที่เห็นควรแล้วสำหรับโทษทางอาญา เนื่องจากจะได้ให้โอกาสแก่เยาวชนเองแล้ว เยาวชนจะได้ออกมาใช้ชีวิตตามปกติได้เร็วขึ้น การแก้ไขเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจึงเห็นว่าเป็นไม่เหมาะสม เนื่องจากสังคมปัจจุบันมีกฎหมายคุ้มครองและให้สิทธิแก่เยาวชนมาก และเห็นว่าการแก้ไขเกี่ยวกับการลงโทษเด็กและเยาวชน นั้น อาจจะขัดต่อสนธิสัญญาเด็กฯ และหลักเกณฑ์การลงโทษสำหรับเยาวชนยังไม่ชัดเจน จึงเห็นเป็นกฎหมายที่ควรที่จะกำหนดให้ลดโทษนั้นมีความเหมาะสมแล้ว

ประเด็นที่ 2 สำหรับความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบัญญัติประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 75 ในกรณีศาลเห็นว่าควรสมควรพิพากษาลงโทษ ก็ให้ลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น การลดมาตราส่วนโทษ ตามมาตรานี้ มีใช้เป็นการใช้ดุลยพินิจของศาล แต่เป็นการกำหนดให้ศาลต้องลดมาตราส่วนโทษให้ผู้กระทำความผิดกึ่งหนึ่ง พบว่าผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ เห็นว่า ตามบทบัญญัติประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 75 เห็นว่าการลดโทษกรณีนี้ เป็นการใช้อำนาจทางกฎหมายที่บัญญัติไว้ชอบแล้ว ศาลมีอำนาจพิจารณาคดีและปฏิบัติตามหลักกฎหมายที่บัญญัติไว้เป็นลายลักษณ์อักษร หากเป็นเรื่องการเยียวยา ฟื้นฟู ให้โอกาสเด็กหรือเยาวชน การพิจารณาลดโทษมีความเหมาะสมแล้ว แต่หากให้ศาลใช้ดุลยพินิจ อาจใช้ดุลยพินิจที่แตกต่างกัน และทำให้เด็กหรือเยาวชนเสียประโยชน์ จึงต้องคำนึงถึงประโยชน์ของเด็กเป็นสำคัญ และการเยียวยาผู้เสียหายประกอบด้วย

ประเด็นที่ 3 สำหรับความคิดเห็นว่าหากมีการเพิ่มเติมบทบัญญัติโดยกำหนดขึ้นหากเป็นกรณีที่เด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดซึ่งเป็นความผิดต่อชีวิตโดยเจตนา ให้ศาลพิจารณาพฤติกรรมการกระทำ ความผิดของผู้กระทำความผิดนั้น ประกอบกับอายุของเด็กและเยาวชน เพื่อใช้ดุลยพินิจพิจารณากำหนดบทลงโทษให้เหมาะสมกับความรู้ผิดชอบ และข้อเท็จจริงอื่นที่พ่วงเกี่ยวกับผู้ผิดนั้น ที่ศาลจะไม่ลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นลงกึ่งหนึ่ง ไม่เห็นด้วยกับการให้ศาลพิจารณาพฤติกรรมการกระทำ ความผิดของผู้กระทำความผิดนั้น ประกอบกับอายุของเด็กและเยาวชน ที่กระทำความผิดซึ่งเป็นความผิดต่อชีวิตโดยเจตนา เพราะถ้าหากนับจากอายุของมาตรา 75 ดังกล่าวนั้น กำหนดอายุ 15-18 ปี ช่วงเวลานั้นเป็นช่วงที่กำลังเข้าใกล้ความเป็นผู้ใหญ่ หากลงโทษทางอาญาหนักเกินไปสำหรับเด็ก อาจทำให้เด็กหรือเยาวชนเสียประโยชน์ และหากเมื่อเด็กพ้นโทษออกมาแล้วละก็ และถ้าเด็กเหล่านั้นกลับมากระทำความผิดซ้ำ อายุของพวกเขา ก็อาจเข้าเกณฑ์การลงโทษแบบผู้ใหญ่ไปแล้ว จึงไม่เห็นควรที่จะมีการ

เพิ่มโทษ หรือไม่ลดโทษให้แก่เยาวชน และหากเป็นการแก้กฎหมายให้เป็นอย่างกล่าวตามคำถาม จะขัดต่อเจตนารมณ์ของกฎหมายคุ้มครองเด็กและสิทธิต่างที่คุ้มครองเด็กอยู่

2. กลุ่มนักวิชาการ/ทนายความ/พนักงานสอบสวน พบว่า

ผลการศึกษาที่ให้ทนายความ จังหวัดสงขลา และพนักงานสอบสวน ตอบแบบสัมภาษณ์แสดงความคิดเห็น โดยสรุปผลการให้ความคิดเห็นของทนายความ จังหวัดสงขลาและพนักงานสอบสวน กล่าวคือ ความคิดเห็นเกี่ยวกับการกระทำความผิดในปัจจุบัน ซึ่งเป็นความผิดต่อชีวิตที่เกิดจากการกระทำโดยเจตนาของผู้กระทำความผิด ที่ผู้กระทำความผิดนั้นเป็นเด็กและเยาวชน มีความเห็นว่าการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในปัจจุบันนี้ มีการก่อเหตุอาชญากรรม ก่อเหตุร้าย ที่มีความรุนแรงทารุณ และมีวิธีการก่อเหตุที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น ล้วนแล้วแต่เป็นการกระทำโหดร้ายเกินกว่าที่จะเป็นการกระทำของเด็กและเยาวชน สามารถสรุป ผลการสัมภาษณ์ในการลดมาตราส่วนโทษเด็กและเยาวชน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 75 ปัจจุบันมีความคิดเห็นว่าการลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดลงกึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 70

ข้อดี หากมีการลงโทษในอัตราต่ำ ก็ทำให้เด็กได้มีโอกาสออกมาปรับปรุงตัวเป็นคนใหม่ได้ ในส่วนของความผิดที่เด็กและเยาวชนกระทำไปด้วยความผิดที่เล็กน้อยหรือไม่ได้เจตนา การลดโทษก็อาจทำให้เด็กและเยาวชนได้รับโอกาส และปรับตัวเป็นคนดีต่อไปได้ เพราะเยาวชนถือเป็นอนาคตของชาติ การให้โอกาสเด็กและเยาวชนได้กลับตัวเป็นกรณีที่ดี

ข้อเสีย ในการกระทำความผิดที่เป็นเหตุทารุณโหดร้าย และกระทำโดยเจตนา แต่กลับได้รับการลดมาตราส่วนโทษลงกึ่งหนึ่งอีก ตามบทกฎหมายดังกล่าวนี้จึงก่อให้เกิดความไม่ยุติธรรมต่อผู้เสียหายหรือเหยื่อของการกระทำของเด็กและเยาวชนและทำให้เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดนั้นไม่เกรงกลัวต่อบทลงโทษ จึงทำให้ เด็กหรือเยาวชนที่พ้นโทษออกมาหวนกลับมาก่อเหตุซ้ำได้อีกเพราะบทลงโทษที่ต่ำ

ในความเห็น จากผลการสัมภาษณ์ว่า การลดมาตราส่วนโทษเด็กและเยาวชน ตามมาตรา 75 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ถ้าได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมให้อำนาจศาลได้ใช้ดุลยพินิจในการตัดสินใจที่จะลดหรือไม่ลดมาตราส่วนโทษในความผิดมีความคิดเห็นว่าการลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดลงกึ่งหนึ่งตามมาตรา 75 แห่งประมวลกฎหมายอาญา หากมีการแก้ไขเพิ่มเติมให้อำนาจศาลใช้ดุลยพินิจ ในการตัดสินใจที่จะลดหรือไม่ลดมาตราส่วนโทษในความผิดลงกึ่งหนึ่ง จึงเป็นการเหมาะสมที่ดี ที่ควรเปิดโอกาสให้ศาลได้ใช้ดุลยพินิจ ในการลดหรือไม่ลด เพราะคดีเด็กและเยาวชนเป็นเรื่องละเอียดอ่อนต่อสังคมอย่างมาก และเพื่อให้เกิดความยุติธรรมต่อผู้เสียหายอีกด้วย

ประเด็นที่ 1 สำหรับความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบัญญัติประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 75 ในกรณีศาลเห็นว่าควรสมควรพิพากษาลงโทษ ก็ให้ลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น การลดมาตราส่วนตามมาตรานี้ มีใช่เป็นการใช้ดุลยพินิจของศาล แต่เป็นการกำหนดให้ศาลต้องลดมาตราส่วนโทษให้ผู้กระทำความผิดกึ่งหนึ่ง ผู้ตอบแบบสัมภาษณ์เห็นว่า บทบัญญัติ ดังกล่าว ถ้าศาลเห็นว่าสมควรพิพากษาลงโทษ ก็ให้ลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นลงกึ่งหนึ่งนั้น ไม่เห็นด้วยกับบทบัญญัติดังกล่าว เพราะเห็นว่าควรให้ศาลได้มีดุลยพินิจในการลดโทษตามเหตุ และผลที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริง เนื่องจากกรณีดังกล่าวอาจจะทำให้ไม่ได้รับความยุติธรรม เพียงพอต่อผู้เสียหายที่ได้รับความเดือดร้อนจากการกระทำของเด็กและเยาวชน เพราะเด็กและเยาวชนบางคน อาจกล่าวได้ว่าเกินเยียวยาที่จะลดโทษให้ ควรให้ผู้พิพากษาได้ใช้ดุลยพินิจในการพิจารณาพิพากษาลงโทษ

ประเด็นที่ 2 สำหรับความคิดเห็นว่าหากมีการเพิ่มเติมบทบัญญัติ หากเป็นกรณีที่ได้เด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดซึ่งเป็นความผิดต่อชีวิตโดยเจตนา ให้ศาลพิจารณาพฤติกรรมการกระทำความผิดของผู้กระทำความผิดนั้นประกอบกับอายุของเด็กและเยาวชน เพื่อใช้ดุลพินิจพิจารณากำหนดบทลงโทษให้เหมาะสมกับความรู้ผิดชอบและข้อเท็จจริงอื่นที่พ้องเกี่ยวกับผู้ผิดนั้น ที่ศาลจะไม่ลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นลงก็หนึ่งมีความเห็นด้วยกับการ ในกรณีที่ได้เด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดซึ่งเป็นความผิดต่อชีวิตโดยเจตนา เพราะเพื่อให้ความยุติธรรมแก่ผู้เสียหาย และเป็นกรณีตัวอย่างให้กับผู้กระทำความผิดคนอื่น ๆ ที่กำลังจะกระทำหรือกำลังคิดที่จะกระทำความอันมีโทษสูงที่สุดถึงขั้นประหารชีวิตนี้ ได้เกิดความเกรงกลัวต่อบทลงโทษ ต่อบทกฎหมาย และอาจทำให้ประชาชนในสังคมรู้ได้รับความปลอดภัยยิ่งขึ้น อาจช่วยลดการก่อเหตุอาชญากรรมที่เกิดจากบุคคลที่มียังน้อยได้

ดังนั้น ในกรณีที่ถูกกฎหมายบัญญัติลดโทษให้แก่เด็กและเยาวชน 15 ปีแต่ไม่เกิน 18 ปี ลงก็หนึ่งนั้น มีความเห็นด้วยกับตัวบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว ถ้าหากเป็นการกระทำความผิดเพียงเล็กน้อยไม่ได้ก่อให้เกิดการสูญเสียถึงชีวิต บทบัญญัติดังกล่าว ก็มีความเหมาะสมดีแล้ว แต่ตัวบทบัญญัตินี้ดังกล่าวให้ลดโทษแก่ผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนที่มีอายุ 15 ปีแต่ไม่เกิน 18 ปี ทุกฐานความผิด ผู้ตอบแบบสัมภาษณ์เห็นว่าไม่เหมาะสมที่จะลดให้กับทุก ๆ ฐานความผิด เพราะควรที่จะให้ศาลได้ใช้ดุลพินิจที่จะลด หรือไม่ลด ถ้าเป็นความผิดที่มีอัตราโทษถึงขั้นประหารชีวิตที่เกิดจากการกระทำโดยเจตนา เพื่อให้เกิดความยุติธรรมแก่ผู้เสียหาย และควรที่จะศึกษาเกี่ยวกับฐานความผิดอื่น ๆ อีกด้วย ที่ไม่ใช่เฉพาะความผิดต่อชีวิต ประเภทเดียวเท่านั้น

สรุปและอภิปรายผล

จากการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีในการคุ้มครองสิทธิของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดอาญาของประเทศไทย ประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ประเทศฝรั่งเศส และประเทศแคนาดาแล้ว พบว่ากฎหมายสำหรับเด็กและเยาวชนของทุกประเทศ มีเจตนารมณ์เป็นอย่างเดียวกัน คือ เพื่อสงเคราะห์และคุ้มครองสวัสดิภาพของเด็กและเยาวชน โดยมุ่งแก้ไข พื้นฟูให้เด็กและเยาวชนกลับตนเป็นพลเมืองดี อันมีลักษณะเป็นการบำบัด ไม่ใช่การลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทนที่จะกลายเป็นบาปติดตัวเด็กและเยาวชนไป กระทั่งเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งไม่เป็นผลดีต่อประเทศชาติโดยรวม

ทุกประเทศให้ความสำคัญกับปัญหาการลดโทษทางอาญาของเด็กและเยาวชนเป็นอย่างมาก เพราะเด็กและเยาวชนจะเป็นกำลังสำคัญของชาติในอนาคตและการคุ้มครองเด็กมากเกินไปก็ทำให้ เป็นช่องว่างในการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน เพราะความผิดอาญาถือผู้กระทำความผิดเป็นฐานในการที่จะกำหนดความผิด ดังนั้น การคุ้มครองเด็กที่มากเกินไปอาจมีผล กระทบต่อระบบกฎหมายและสังคมในอนาคตได้โดยเฉพาะเมื่อเด็กกระทำความผิดกฎหมายไม่ว่าจะเป็นของประเทศไทย หรือต่างประเทศก็ตามถืออายุเป็นเกณฑ์ในการกำหนดว่าผู้กระทำความผิดเป็นเด็กเยาวชนหรือเป็นผู้ใหญ่โดยไม่ได้พิจารณาฐานความผิดที่ได้กระทำ ซึ่งหลายคดีจากสภาพปัญหาข้างต้นจะเห็นได้ว่ากฎหมายเกี่ยวกับความผิดในทางอาญาสำหรับเด็กและเยาวชนยังคงต้องพัฒนาให้สามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพตามเจตนารมณ์ของกฎหมายเพื่อให้ปราศจากช่องว่างและการไม่ครอบคลุมถึงแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าวมีประสิทธิภาพตามเจตนารมณ์ที่กำหนดไว้ในกฎหมาย

สรุปผลการให้สัมภาษณ์จากผู้พิพากษา ได้ความว่า ในปัจจุบันประเทศไทยให้ความสำคัญแก่สิทธิและการฟื้นฟู เยียวยาแก่เด็กและเยาวชนเป็นสำคัญ และไม่แปลกที่กฎหมายจะเอื้อประโยชน์ให้แก่เด็กให้

มากที่สุด แต่มีใช้จะมีได้รับการลงโทษสำหรับเด็กหรือเยาวชนที่กระทำความผิดกฎหมายที่บัญญัติเป็นความเมื่อกฎหมายที่ความคุ้มครอง เหยี่ยวยาแก่เด็ก จึงมีมาตรการต่าง ๆ เข้ามาเพื่อคุ้มครอง และเปิดโอกาสให้เด็กและเยาวชนได้กลับเนื้อกลับตัว เป็นคนดีของสังคม การให้โอกาสเด็กเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง แต่มีใช้ว่าจะให้เด็กกระทำความผิดโดยที่ไม่ได้รับโทษ ถ้าหากเป็นการกระทำที่ร้ายแรงก็ต้องได้รับโทษทางอาญาที่กำหนดไว้ แต่จะให้ลงโทษเทียบเท่าบุคคลที่เป็นผู้ใหญ่แล้วนั้น ไม่เห็นสม เนื่องจาก สภาวะ สติปัญญา การคิดไตร่ตรองต่าง ๆ จะต้องแตกต่างจากผู้ที่มีอายุมากกว่า และเพื่อให้สอดคล้องกับสนธิสัญญาเด็กแล้ว จะต้องให้โอกาสแก่เด็กหรือเยาวชนที่กระทำความผิดทางอาญาไม่ว่าจะหนักหรือเบา และเพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 ที่มีเจตนารมณ์ในการคุ้มครองและเหยี่ยวยาเด็กและเยาวชนเป็นสำคัญในการริเริ่มจัดตั้ง เพื่อให้เด็กและเยาวชนถูกต้องโทษให้น้อยลง เพื่อที่ประเทศชาติจะได้พัฒนาได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่ถ้ามองในฐานะผู้เสียหาย การให้โอกาสและมีมาตรการต่าง ๆ เข้ามาแทนที่ โทษนั้น อาจจะดูเหมือนว่าไม่ยุติธรรมแก่ผู้เสียหาย ในบางคดี

สำหรับความคิดเห็น พนักงานสอบสวนและนักวิชาการ ทนายความ มีความคิดเห็นที่สอดคล้องกัน และตรงกันว่า เด็กและเยาวชนจึงควรได้รับการปกป้องคุ้มครองให้เติบโตเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าของประเทศ แต่เป็นที่ทราบกันดีว่าสังคมไทยในปัจจุบันการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนมีจำนวนมาก ทั้งนี้วันยังทวีความรุนแรงซับซ้อนและขยายเป็นวงกว้างขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งผลของการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนนอกจากจะสร้างความสะเทือนใจแก่บิดามารดาญาติพี่น้อง ของเด็กและเยาวชนเองแล้ว ยังสร้างความสะเทือนใจ แก่เหยื่อของการกระทำความผิด หรือผู้เสียหายของการกระทำความผิดนั้น รวมถึงตลอดถึง บิดามารดา ญาติพี่น้องของผู้กระทำความผิดด้วย นอกจากนี้บางครั้งยังมีผลถึงประชาชนผู้บริสุทธิ์ที่ไม่เกี่ยวข้อง การแก้ไขและเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญามาตรา 75 ในการกำหนดโทษเด็กหรือเยาวชนอันมีอายุตั้งแต่ 15 ปีแต่ยังไม่เกิน 18 ปี ซึ่งเด็กหรือเยาวชน ที่มีอายุ 15 ปีแต่ยังไม่เกิน 18 ปีนั้นมีวุฒิภาวะและสติปัญญา มากกว่าเด็ก ที่มีอายุ น้อยกว่า 15 ปี จึงควรที่น่าจะคิดได้แล้วว่า อะไรผิด อะไรชอบ การที่เด็กหรือเยาวชนที่มีอายุในช่วงนี้ กระทำความผิดอาญา ที่มีความร้ายแรงหรือเป็นความผิดอาญาที่มีโทษถึงขั้นประหารชีวิต หรือเป็นความผิดอาญาที่เป็นความผิดต่อชีวิตโดยการกระทำโดยเจตนาของผู้กระทำความผิดซึ่งเป็นเด็กหรือเยาวชนที่มีอายุ 15 ปีแต่ไม่เกิน 18 ปีนี้ น่าจะได้รับโทษที่สูงขึ้น เนื่องจากเด็กหรือเยาวชนบางคนนั้น ก็เกินเหยี่ยวยาที่จะลดโทษให้ เพื่อสร้างความเกรงกลัวต่อการกระทำความผิดและช่วยลดปัญหา การก่อเหตุร้ายอันมีความร้ายแรง และยังช่วยสร้างความสงบหรือสร้างความรู้สึกลดภัยให้แก่ประชาชนในสังคมในอนาคตอีกด้วย

กรณีที่กฎหมายบัญญัติลดโทษให้แก่เด็กและเยาวชน 15 ปีแต่ไม่เกิน 18 ปี ลงกึ่งหนึ่งนั้น มีความเห็นด้วยกับตัวบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว ถ้าเป็นการกระทำความผิดเพียงเล็กน้อย ไม่ได้ก่อให้เกิดการสูญเสียถึงชีวิต ก็มีความเหมาะสมดีแล้ว แต่ตัวบทบัญญัติดังกล่าวนี้ได้บัญญัติให้ลดโทษแก่ผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนที่มีอายุ 15 ปีแต่ไม่เกิน 18 ปี ทุก ๆ กระทำความผิด จึงเห็นว่าไม่เหมาะที่จะลดให้กับทุกๆ ความผิด ควรที่จะให้ใช้ได้ใช้ดุลยพินิจที่จะลดหรือลด ถ้าเป็นความที่มีอัตราโทษถึงขั้นประหารชีวิตและเป็นการทำโดยเจตนา เพื่อให้เกิดความยุติธรรมแก่ผู้เสียหายและเพื่อป้องกันมิให้เกิดการกระทำที่ทารุณโหดร้าย ถึงก่อให้เกิดการสูญเสียถึงชีวิต และควรที่จะศึกษาเกี่ยวกับฐานความผิดอื่น ๆ อีกด้วย ที่ไม่ใช่ความผิดต่อชีวิตอย่างเดียว

ข้อเสนอแนะ

บทบัญญัติกฎหมายมาตรา 75 แห่งประมวลกฎหมายอาญาปัจจุบัน กรณีศาลเห็นว่าสมควรพิพากษาลงโทษ ก็ให้ลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น การลดมาตราส่วนตามมาตรานี้ นั้นมิใช่เป็นการใช้ดุลยพินิจของศาล แต่เป็นการกำหนดให้ศาลต้องลดมาตราส่วนโทษให้ผู้กระทำความผิดกึ่งหนึ่ง

ให้มีการแก้ไขบทบัญญัติกฎหมายมาตราในส่วนดังกล่าว โดยบัญญัติว่า “ถ้าเป็นกรณีที่ศาลเห็นว่าสมควรพิพากษาลงโทษ ให้ศาลใช้ดุลยพินิจในการกำหนดการลงโทษว่าควรจะลดหรือไม่ลดมาตราส่วนลงกึ่งให้แก่ผู้กระทำความผิดก็ได้

หากเป็นกรณีที่เด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดซึ่งเป็นความผิดต่อชีวิตโดยเจตนา ให้ศาลพิจารณาพฤติกรรมการกระทำความผิดของผู้กระทำความผิดนั้นประกอบกับอายุของเด็กและเยาวชน ความรู้ผิดชอบและข้อเท็จจริงอื่นทั้งปวงเกี่ยวกับผู้นั้น มิให้ลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นลงกึ่งหนึ่ง”

เอกสารอ้างอิง

คณิต ฅ นคร. (2553). พื้นฐานความรู้เกี่ยวกับกฎหมายอาญา. (พิมพ์ครั้งที่1). กรุงเทพฯ: วิญญูชน.

ปกป้อง ศรีสนิท. (2559). กฎหมายอาญาชั้นสูง. (พิมพ์ครั้งที่1). กรุงเทพฯ: วิญญูชน

ประมวลกฎหมายอาญา

พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553

ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศ กรมพินิจและคุ้มครองเด็ก. (ม.ป.ป.). จำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูก

ดำเนินคดี-จำแนกตามกลุ่มอายุ. สืบค้นเมื่อ 15 มิถุนายน 2561, จาก

<http://www.djop.go.th/document/vijai> จำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดี-จำแนก

ตามกลุ่มอายุ